

Er was eens een meisje met kleine wensen. Ze wilde niet veel. Ze wilde mooie rode kleren aan. Ze wilde knikkeren met rode knikkertjes. Ze wilde rodekool en bietjes — nee, die niet, maar wel tomatensaus en bessensap. Ze wilde rood tapijt, ze wilde rode kussens op haar bed. Dat was alles wat ze wilde, want van rood werd ze blij. Van rood moest ze lachen. Met open rode mond, met rode tong en rode lippen.

Toen ze haar eigen naam had mogen kiezen, nam ze de mooiste die ze kon bedenken. Ze riep hem door het huis, in de tuin, op het pad, over het hele bos. 'Rood!' riep ze, 'Rood Rood Roodkapje!'

Haar kleine wensen waren rood. Maar de lange uren van de dag waren grijs. In die uren was er geen plaats voor knikkertjes of besjes, paddestoelen, rode vrolijkheid. Dan moest ze lopen door het bos, langs grijze modderpaden. Dan moest ze naar haar grijze oma. Alleen.

Oma lag te wachten op bezoek, en ze vond altijd dat Roodkapje laat was, veel te laat. Dat Roodkapje haar mandje met lekkers voller had moeten doen. Dat er in het volle mandje lekkerder lekkers had moeten zitten. Dat het lekkere mandje geen mandje had moeten zijn, maar een mand. Vol.

Roodkapje zuchtte er soms van. 'Niet zuchten,' zei oma dan. 'De enige die hier mag zuchten, ben ik. Ik ben ziek.' En als oma dat zei, dan zag Roodkapje hoe alles aan oma grijzer werd. Niet alleen oma's haar, maar ook haar huid, haar wangen, de dingen die ze zei, de dingen die ze dacht. De pluisjes op de deken, de bloemen op het behang, de planken op de vloer.

Maar:

‘Ga nou maar,’ zei haar moeder elke dag, ‘oma is ziek en ze houdt van je en ik heb geen tijd en je weet nooit wanneer het de laatste keer is. Hup.’

De laatste keer? dacht Roodkapje. Tot nu toe was het nog nooit de laatste keer geweest. Ze was maar weer op weg gegaan. Alleen, zoals altijd. Mama hier, oma daar, en het bos ertussen. Zulke dingen dacht ze, terwijl ze door het bos liep. Volle mandjes zijn ook zware mandjes. Ze had het allemaal al vaker gedacht. Dat kon ze niet helpen. Als je vaak dezelfde dingen deed, begon je ook dezelfde dingen te denken. Rood zijn de besjes die knappen. Rood is je kapje vrij in de lucht. Maar daar moest ze nu niet aan denken. Dat moest ze nu niet doen.

Opeens stond ze stil. Luister — hoorde ze takjes breken? Gesnuif? Geslosj van poten?

Ja — ze hoorde vreemde geluiden, ze rook een andere geur. Stil eens, het kwam dichterbij. Wat zou ze zien, wat zou dat zijn? Iets nieuws? Iets voor de eerste keer?

